

dre Sider. Eigesom jeg ikke ved Finansministerens Udtalelse i nogen Maade fandt mig bunden til at fremkomme med Forlangende om Forandringer, saaledes fandt jeg ogsaa, at jeg maatte have fuld Frihed til at fremkomme med mine Udtalelser paa det Tidspunkt, jeg fandt det hensigtsmæssigt og rigtig. Jeg tror nu, at det har været ret heldigt, at jeg ventede, indtil jeg havde hørt Udtalelserne fra den ærede første Landssthingsmand for 1ste Kredts (Madvig), min Stilling er derved bleven en noget anden end den, jeg egentlig fra Begyndelsen havde tænkt mig, at den vilde blive. I de 5 Aar, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Thing og deltaget i dets Forhandlinger dels som Landssthingsmand, dels som Minister, har jeg gjort den Erfaring, at det fra flere Medlemmers Side i dette Thing stilles Fordringer til Regjeringen, til de enkelte Ministre, som det ikke altid er let at fyldestgjøre, navnlig naar det gjælder Behandlingen af Finansloven og i det Hele taget Behandlingen af Lovforslag, som komme herind fra det andet Thing. Stiller Ministeren eller Regjeringen i sin Hæder sig noget tilbageholdende overfor de Forandringer, som et Lovforslag har faaet i det andet Thing, eller til de Forventninger om Forandringer, der gjøres sig gjældende her, saa er det oftere blevet udtalt, at man savner Kjendskab til, hvorledes Regjeringen vil stille sig, hvorledes den enkelte Minister vil stille sig til Sagen, og at det, man trænger til her i Thinget, er at kjende Ministerens Villie og Isøle Ministerens stærke og ledende Haand; jeg tror, det er det Udtryk, som er brugt her i Thinget. Kommer derimod Ministeren ved et Lovforslags Forelæggelse her i Salen frem med bestemte Udtalelser om, i hvilken Retning han ønsker det forandret, saa er der oftere reist den Indvending derimod, at man ikke lader Thinget have dets fulde Frihed, at Thinget let kan komme til at arbejde under et Tryk, som ikke er ønskeligt. Det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, som havde Ordet igaar (Madvig), udtalte sig nu i en ganske anden Retning end den, hvori disse tidligere Udtalelser gaa, som jeg har tilladt mig at dvæle noget ved. Han sagde, at det maatte være Landssthingets Opgave selvstændigt og

med fuld Frihed at drøfte det foreliggende Lovforslag og stille de Vædringsforslag, hvortil Thinget maatte finde Foranledning. Dette falder fuldkommen sammen med min Anskuelse. Jeg tror ogsaa, at det i Almindelighed, og navnlig her iaar ved den nu foreliggende Behandling, er rigtig at lade Landsthinget have al ønskelig Frihed til at behandle Finansloven saaledes, som det synes det rigtigst og bedst. Jeg forbeholder mig naturligvis Frihed til, til saadan Tid, som jeg finder hensigtsmæssigt og rigtig, at fremkomme med de Vædringsforslag, som jeg maatte finde mig foranlediget til at stille, eller at slutte mig til eller fraraade de Vædringsforslag, som maatte fremkomme her i Thinget fra ærede Medlemmers Side, og jeg kan derfor ikke give det ærede Medlem Ret, at det vilde være ønskeligt, om Ministrene eller, da jeg kun taler for mit eget Vedkommende, Krigs- og Marineministeren allerede nu bebudede Vædringsforslag. Det ærede Medlem gif, dersom jeg ikke misforstod ham, ud fra den Anskuelse, at, naar der var Overensstemmelse mellem Landsthinget og Ministeren, saa var det rigtigst, at Ministeren stillede Vædringsforslag; men denne Overensstemmelse mellem Landsthinget og Ministeren — hvorledes skal jeg saa at vide, om den er tilstede? Jeg har hørt det ærede Medlem udtale det, men jeg har ikke hørt det fra nogen anden Side. — En berettiget Fordring er det imidlertid at faa at vide, hvorledes Ministeren i Almindelighed stiller sig til Lovforslaget, som det foreligger. Jeg skal da tillade mig med et Par Ord at omtale, hvorledes Finanslovens Behandling i det andet Thing har stillet sig for Krigs- og Marineministeren, jeg haaber at skulle kunne gøre det temmelig kort og ikke trætte Thinget, skjøndt det ikke er uden en vis Vængstelse, at jeg skrider dertil; thi det er hændet mig tidligere, naar jeg har talt fra denne Plads, skjøndt i en anden Egenskab, at, naar jeg for ikke at trætte Thingets Opmærksomhed og lægge for stærkt Væslag paa dets Tid har henvis til Noget, jeg havde sagt i det andet Thing, som Noget, jeg maatte forudsætte som bekendt, har jeg hørt Stemmer sige: Nei, det kjende vi ikke, og naar jeg til en anden Tid, for at denne